

T. *De vések-e valami bafnot innét efedbe?*

G. Söt inkább mind ezek nem egyébre rzé-
loznak, hanem egyedül tsak a' mi jónkra.
Mert azoknak ajándékozott a' Christus az A-
tyától, hogy mivelünk azokat közzölye, mel-
lyekkel az ő telvességéből mindnyájan min-
den jót vegyünk és merítsünk.

T. *Terjed tovább egy-kevesé bővebben
ezt nekem.*

G. Szent Lélekkel megteljesítettet, és min-
den ő ajándékinak tökéletes gazdagságával
megterézett volt a' Jéfus; hogy kinek-kinek
az ő mértéke szerint minékünk azokat kifolgal-
tassa: melly mérték mint illyék mi reánk, tud-
gya az Atya. Így ő belöle, mintegy kútföböl,
merítyük minden mi lelki javunkat.

T. *Mit bafnál minékünk az ő Orfága?*

G. Ezt, hogy az ő jótéreményéből a' zen-
tül és kegyesen való élésre a' lelki-isméretnek
Éabadságába béállattatván, és az ő lelki gaz-
dagságival felépítettvén, hatalommal-is fel-
fegyverkeztettünk; melly elégléges légyen
a' mi lelkünknek éüntelen-való ellenféginék,
bűnnek, teftnek, Sátánnak és e' világnak meg-
gyözéfére.

T. *Mirsoda bafonra való az ő fő Papi tifti?*

G. Elsöben: hogy ez okkal ő a' mi Közben-
járónk, a' ki minket az Atyával megbékéltet.
Máfozó: hogy ő általa minékünk az Atyá-
hoz menetelünk nyitattott, hogy az ő tekin-
teti eleibe mi-is bizodalommal mennünk ki,
és minnen-magunkat, söt minden...

megáldozzuk engedtelő áldozatul. Es így min-
ket néminénüképen az ő Papságában Tiftvi-
felő tárfaivá tézen.

T. *Következék az ő Profétai tifti.*

G. Mivelhogy az ő hvein, az Ist-n Fiaának,
Mesteri tift adatott; tehát az ő Profétai tift-
tinek vége ez, hogy az Atyának igaz ifnéreti-
vel öket világosítsa-meg, a' valóságban öket
oktassa, és öket tselédes Tanítványivá tegye
Istennek.

T. *Azért ide tartoznak mind azok, a' mellye-
ket mondal, hogy a' Christusi név három tiftet
foglal-bé magában, mellyeket a' Fiún a' bizott
az Atya, hogy azoknek erejét és gyümöl-
tsét az öveibe öntené?*

G. Ugy nagyon.

T. *Miért nevezed Istennek egy Fiaának, holott
ezzel a' nevezettel minket-is mindnyá-
junkat méltóztatott az Isten?*

G. Hogy Istennek fiai vagyunk, azt nem a'
termézetből vettük; hanem egyedül tsak a'
fiúvá való fogadatásból és kegyelemből: hogy
tudnillik az Isten minket fiak gyanánt tart. De
az Ur Jéfus, ki az Atyának valóságából Éüle-
tett és egy álatú az Atyával, méltó okra néz-
ve Istennek egy Fiaának hivattatik; mert tsak
egyedül természet-szerint való Fia. *Ján. 1: 1. 1.*
Éfés. 1: 3. Sid. 1: 1.

T. *Ugy érted tehát azt, hogy e' tiftesség e-
gyedül tsak annak tulajdona, a' kire a' termé-
zetnek méltósága szerint tartozik; minékünk
pedig ez tsak kegyelemből való jótéreményből*

közöltetik, a' mennyiben ő tagjai vagyunk?

G. Ugy vagyon. És ez közöltetéfnék tekintetire nézve, másutt neveztetik a' Christus Jé-fus a' fok atyafiak között elsőülötteknek. *Róm. 8. ̄. 29. Colofs. 1: ̄. 15, 18.*

T. Miképen érted ötet mi Urunknak?

G. A' mint az Atyától rendeltetett, hogy mi az ő birodalma alatt légyünk, hogy az Istennek országát szolgáltaffá-ki az égben és a' földön, és legyen az embereknek és az Angyaloknak Fejek.

T. Mit téfen az, a' mi ezek után következik?

G. Azt a' módot mutattya-meg, mellyel a' Fiú megkenetett az Atyától, hogy minékünk Idvezítőnk lenne. Tudnillik, hogy feivévén a' mi testünket mind azokat végbe vitte, mellyek a' mi idvességünkre Éüklégések valának; a' mint itt elő-Éamálmatnak.

T. Mit jelentek e' két mondással: *Fogották Szent Lélektől: féületék Szüz Máriától?*

G. Ezt, hogy a' Szüznek méhében formálattott, annak az ő valóságából 's véréből, hogy Dávidnak valóságos magva volna, miként a' Profétáknak jövendölések által eleve megmondattott vala: melly mindazáltal a' Lélekek tudálatos és titkos ereje által lött, minden férjfiú mag nélkül. *Sólt. 132: ̄. 11. Mát. 1: ̄. 1. Luk. 1: ̄. 32.*

T. Szükséges dolog volt-e tehát, hogy a' mi testünket féültözné?

G. Igen-is: mert az emberről Isten ellen tselekedett engedetlenéget, Éükléges dolog volt,

volt, hogy emberi természet töröllye-el. És nem-is lehetett másképen mi Közbenjárónk, az Isten és emberek között való öfve-békeltetéfnék végbe vitelére. *Róm. 3: ̄. 25. 1. Tim. 2: ̄. 5. Sid. 4: ̄. 15. és 5: ̄. 7.*

T. Azt mondod tehát, hogy embernek kellett lenni a' Christusnak; hogy mintegy a' mi féme-lyünkbe a' mi idvességünknek réseit bétöltene?

G. Ugy vagyon: mert Éükléges dolog volt, hogy ő töle költön megyük mind azokat, mellyek nélkül Éüklöködünk mi magunkbá; melly másképen nem lehet.

T. De miért kellett ennek a' Szent Lélektől lenni; és miért nem inkább közönséges és fokott namszénék formája ferint?

G. Mert mivelhogy az emberi mag tellyeféggel megromlott; tehát az Isten Fianak nemszénében illendő dolog volt, hogy a' Szent Lélek munkája legyen oda járulva: hogy e' motsoktól ne illetetnék; hanem tökéletes tisztasága lenne.

T. Innen azért azt tanuljuk-meg, hogy annak, a' ki másokat megkentel, ivésnek kell lenni minden maculatól, és az ő amnyának méhétől fogván eredetbéli tisztasággal (hogy így féulyak,) tellyesnek lenni; hogy egészen Istennek kenteltetnék; 's az emberi nemnek semmi motskával bé ne rútittatnék?

G. Ugy értek e' dolog felöl.

T. Miképen ő mi Urunk?

G. A' mennyiben az Atyától rendeltetett, hogy minket igazgasson: és birodalmat 's Isteni

teni uralkodást nyervén, mind a' mennyégben
's mind a' földön az Angyaloknak és a' Szent-
teknek Fejének lenni megümmértésék. *Efés. 1:*
§. 21. Colofs. 1: §. 18.

*T. Miért hogy az ő fületéséről mindjárt ha-
lálára mégy által, elhagyván egész életé-
nek viselt dolgait?*

G. Mert itt tsak azok adatnak minékünk e-
lönkbe, mellyek úgy tulajdoni a' mi váltsá-
gunknak, hogy annak valóságát és velejét né-
minémüképen magokban foglalják.

*T. Miért hogy egyáltalában tsak egy főval
azt nem mondod, hogy meghólt; hanem a'
Tisztartónak nevét-is bozzá-téked,
a' ki alatt fenyvedett?*

G. Ez nem tsak az ő viselt dolgának elhivé-
fére tartozik; hanem hogy megtudjuk, hogy
az ő halála egybe-köttetett volt az ő kárhoz-
tatásával.

T. Magyarázd-meg ezt nékem világosabban.

G. A' Christus meghólt, hogy eleget tenne
azért a' büntetésért, mellyet mi tartoztunk
vólna elviseelni: és így abból minket kivenne.
Minthogy pedig mi mindnyájan, a' miként
hogy bűnösök vagyunk, méltók vólnánk az
Istennek ítéletire; tehát hogy a' mi részünket
felvallalná, azt akarta, hogy a' földi Birónak
tekinteti eleibe állattassék, és annak szájától
kárhoztassék; hogy az Istennek mennyei ítélő
ékei előtt mi feloldoztatnánk.

*T. Hiszem ártatlannak mondotta ötet Pilátus:
annakokáért nem kárhoztatta bűnösnek lenni?
Mát. 27: §. 24.*

G. Il-

G. Illendő dolog volt mind a' kettő önöké
éfébe-venni: mert az ő ártatlanságáról azért
tött tanubizonytságot a' Bíró, hogy bizonyos
dolog légyen, hogy nem a' maga bűnéért zen-
vedett, hanem a' mi bűneinkért. Azonban
mindazáltal éokott móddal kárhoztatik az ő
mondása; hogy nyilvánoságos lenne, hogy azt
az ítéletet, mellyet mi érdemlettünk vólna,
mint mi kezesünk magára vállalta, mellyel
minket a' bűnnek büntetésre való kötelefsége
alól megfabadított.

*T. Jól mondd: mert ha bűnös vólna, nem
vólna illendő kezes, másnak büne büntetésének
megfizetésére: hogy mindazonáltal az ő kár-
hoztatása minékünk feloldoztatásunka lenne,
fűkség volt, hogy a' gonf-tévők közé
fámláltassék?*

G. En-is úgy értek erről.

*T. Hogy megfektetett nagyobb dolog-é az,
mint ha a' balálnak más valami nemével
hólt vólna meg?*

G. Ugy vagyon bizonyára: miképen Szent
Pál-is erre tanit, midön a' fán függöröl ir,
hogy magára venné a' mi átkunkat, és mi ab-
ból feloldoztatnánk. Mert a' halálnak ez ne-
me átokkal volt kárhoztatva. *5. Mós. 21: §. 23.*
Gál. 3: §. 13.

*T. Mitsoda? avagy eziránt nem háromlik-é
az Isten Fiára boffúság, midön azt mondjuk,
hogy ő átok alá volt vettette, még az
Isten előtt-is?*

G. Nem femniképen; mert azt magára fel-
vévén

vévén eltöröltte: azonban pedig mind addig-
is nem űint-meg áldott lenni, hogy minket
az ő áldásával megöntözne.

T. Menny tovább ebben.

G. Mivelhogy a' halál, büntetésül vala az
emberen a' bűnért; azt az Istennek Fia elvise-
lte, és elviselvén meggyőzte. És hogy jobban
kinyilatkoznék, hogy igaz halállal holt-meg,
azt akarta, hogy a' koporsóba helyeztessék,
mint űintén egyéb emberek.

*T. De e' győzedelemből mi reánk semmi haszon
nem térül; mert mi-is mindazáltal csak
meghalunk?*

G. Semmit sem ellenkezik; mert nem egyéb
a' híveknek halálok, hanem jobb életre való
által-menetelek.

*T. Tehát innét a' következik, hogy a' haláltól
többé nem kell rettegnünk, mintha rettenetes
vólna a' halál; hanem bátor elmével kell követ-
nünk a' mi Hadnagyunkat, a' Christust: a' ki
minthogy a' halálban nem maradt; úgy min-
ket-is nem hágy elvefűnünk, a' halálban
maradnunk?*

G. Ugy kell bizony minékünk tselekednünk.

*T. Micsoda értelme vagyon az ő poklokra
való alá állásának?*

G. Hogy ő nem csak közönléges halált űen-
vedett, minémü a' léleknek a' testtől való el-
válása; hanem még a' halálnak fájdalmat-is, a'
mint Szent Péter űól, *Tsel. 2: 24.* Melly ne-
vezeten értem azt a' rettenetes 's irtóztató űo-
rongatást, mellyekkel az ő lelke űorongattott.

T. Mu-

*T. Mutasd-meg nekem e' dolognak okát
és módját.*

G. Mert hogy a' bűnösökért eleget tenne,
az Istennek ítélő űéki eleibe magát elő-állatta,
és e' űorongattatással az ő lelki-isméretinek
gyötretettni kellett, mintha az Istenből elha-
gyatott vólna, sőt mintha az Isten önékie el-
lenfége vólna. E' űorongattatásokban vala,
midőn az Atyához felkálta: *En Istenem, en Istenem!*
miért hagyd-al engemet. Mat. 27: 46.

*T. Annakokéért völt-e az Atya ő hozzá
ellenesésképen?*

G. Semmiképen nem; hanem azt a' kemény
ítéletet gyakorlotta ő ellene, hogy bételnék
a' mi megmondott Esaiás Próféta által: *Ő
megverettetett az Isten kezétől a' mi bűneinkért;
megfeszítettett a' mi álnokságinkért. Efa. 53:
4, 5.*

*T. De mivelhogy ő Isten légyen, hogyhogy vé-
tetetett-környül olyan félelemmel, mintha
elhagyatott vólna az Istenből?*

G. Igy kell erről értenünk: hogy az ő em-
beri természetének indulattya űerint olly végső
űükségre jutott völt: melly hogy meglenne,
egykevéis ideig eltitkolódott az ő Istenfége; az-
az, az ő erejét ki nem mutattya vala.

*T. Miképen lehetett mindazonáltal visfontag
az, hogy a' Christus, ki e' világnak idvésege,
e' kárhoztatásnak alája-vettesék?*

G. Nem úgy vette azt magára, hogy az a-
latt maradna. Mert úgy vétetett-környül azok-
tól a' félelmektől, (a' mint fellyebb jelentém,) hogy